Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over land og i by,
Herren har talet paany."

NR. 2 | 15 JANUAR 1924 | 3 AARG.

TALE AV

ÆLDSTE MELVIN J. BALLARD

HOLDT PAA DEN 93. AARLIGE KONFERANSE.

Frugterne av evangeliets gjengivelse, som de fremkommer i De Siste Dages Helliges liv og levnet..

En vis mand har sagt, at man kan ikke tilfulde bedømme værdien av nogen lærdom ved kun at høre budskapet derom. Vi maa vente til vi ser resultatet av de lærdomme, der fremkommer i de forskjellige mænds og kvinders liv, som disse har mottat og lever efter samme. Verden har nu en anledning til at bedømme Joseph Smith's lærdomme, ved at undersøke De Siste Dages Helliges liv.

Prøvemiddel.

Jeg tror sikkert, at verden er fuld av teorier. Alle slags teorier er fremkomne av mænd, som ønsker av sit ganske hjerte at løse verdens problemer og tror sig istand dertil. Paa samme tid er jeg overbevist om, at denne tid vi nu lever i er en prøvetid, og at alt som kan rystes, skal rystes, og at ingenting vil bestaa uten det som Gud har etableret, og som er sandheten. Jeg er ikke ængstelig hvad kirken angaar, naar vi kommer ind under denne konflikt, for vi frykter ikke for den fremadskridende tid, da Herren har forordnet at hans verk skal bestaa. Han gav det tilkjende for Daniel. Daniel saa vor dag og dette verk, at det skulde rulle frem

og opfylde hele jorden, og ikke bli tilintetgjort eller git til noget andet folk. Jeg stoler absolut paa dette verks fremgang og at forjættelserne vil bli opfyldte og paa samme tid beder vi dem, der ikke har den samme tro, at bedømme dette verks frukter av resultaterne erholdte gjennem principperne som læres av denne kirkes ledere.

En relegion som er værdt at leve for.

For en stund siden læste jeg en bok der var skrevet av en av dette lands fremragende mænd og som gjorde et meget sterkt indtryk paa mig; hans navn var Thomas Nixon Karver, som for et aar siden talte i en av konferanserne her i dette store tabernakel. I denne bok beskrev han den religion som var værdt at trakte efter og som vilde bestaa, og fra nogle av de interessante ting, som jeg blev opmerksom paa, vil jeg læse følgende utdrag: «Den religion som best utruster menneskene for kampen med de værdslige makter og som gjør dem sterke til at overvinde i denne kamp, vil omsider seire over verden».

Og igjen en anden:

«Den nation, eller det folk, hvis individuelle karakter og optræden, og hvilke sociale institutioner og skikke har til hensikt at gjøre dem sterke i konkurransen med andre folk og utbrede sig over verden og underlægge sig den, samt ha herredømme over den, eller idethele tat bli det utvalgte folk, likemeget hvad dens navn, sprog eller religion maa være.» Endnu en anden: «Den kirke som virker i et nabolag der bebos av fattige, og som gir dem en disiplin, som gjør dem istand til at reise sig op fra denne fattigdom og gaa over til andre omgivelser, og gi plass for andre fattige folk som kommer ind, og ved at gjenta denne proces, fortsætter at administrere til de fattiges behov, og en kirke som bestandig kan avhjælpe den nykomne forsamling av fattige, er en kirke som man kan være stolt av.» Jeg er stolt av denne kirke, skjønt den er et fattigt folks kirke. Idetmindste er en stor del av denne kirkes medlemmer fattige mænd og kvinder, men takket være Herren, de forblir ikke fattige. Gjennem at efterleve kirkens principper, idet familier har kommet i besiddelse av sine egne hjem, som vi

hørte av vor præsident igaar, at saa mange som 75 pct. av kirkens medlemsskap eier sine egne hjem. Kanske en saadan rekord ikke kan findes noget andet sted i verden. Disse fattige folk blev gjort selvstændige ved at ta vare paa sig selv og til gjengjæld yde assistance til andre trængende folk, der kommer, saa at de tilslut kan bli selvstændige. Jeg synes jeg kan se kirkens fremskridt i opfyldelsen av mine barndomsdrømme, idet jeg har hørt det har været sagt, at dagen vil komme da disse folk skal bli ledere i vorden og vil bli et mønster og et eksempel, som vil bli søkt efter av hele verden, og at verden, om den vilde vinde sukcess, vilde efterligne De Siste Dages Hellige.

Fortrinnet.

Engang ute i Oregon talte jeg med en gammel skogeier, og hans bemerkning gjorde indtryk paa mig. Han fortalte, at i hvilkensomhelst klynge av trær og i hvilkensomhelst del av dette store skogland, der var et træ i hver klynge som vokste 6 tommer i høiden over de andre, og vilde bli kaldt kjæmpetræet i klyngen. Denne lille forskjel i veksten gav træet sit fortrin.

Jeg sier til eder, med min ven, at en religion som bereder sit folk til fremgang og seier over andre folk, er en religion som bestaar.

Jeg har tænkt paa, hvordan Herren har forsynt De Siste Dages Hellige med materialer, aandelig og fysisk kraft og utholdenhet. Mine brødre og søstre, jeg vil henlede eders opmerksomhet til dette, idet jeg ikke forventer at se et stort mirakel tilveiebringe denne forandring. Nøklen, eller veien, hvorved vi kan opnaa dette maal, har allerede været git til os i de hverdagslige og praktiske ting, som vi hører fra dag til dag.

Visdomsordet.

Jeg ønsker at De Siste Dages Hellige skal ha tro paa dette som en aabenbaring. Herren selv har sagt, at dette var git for den timelige frelse av De Siste Dages Hellige. Det har at gjøre med utviklingen av et sundt legeme. Vi har hørt noget angaaende dødsprocenten i vor kirke, som

er det laveste av nogen gruppe av folk i hele verden. Statistikken i Amerika viser, at vi som et folk gjennemsnitlig lever 6 aar længere end de øvrige av Amerikas beboere. I hvilken kommune, hvor folket har den fordel at staa fremst i statistikken 6 aar længere fremfor de andre grupper av folk, har den ovnt nævnte forskjel, at de vil bli ledere, de kan ikke hjælpe for at de har fortrinnet. Hvem kommune, hvis dødsliste er lav og hvis fødselsantal er høi, som er tilfælde med De Siste Dages Helliges døds- og fødselsantal, kan ikke hjælpe for, at de tilsist vil bli ledende, de maa nødvendigvis ha fortrinnet. Der har været importert ind til de forenede stater i de siste 7 aar en billion dollar med kaffe, ifølge governementsstatistikken, og ikke for en dollars værdi av denne kaffe var dyrket i de forenede stater. Hvor mange aar vilde det ta de forenede staters governement, om alt folket vilde lægge disse penge, som de nu bruker til kaffe i en skat og betale nationens gjæld, en billion dollar i 7 aar, er let at regne ut, og ikke et støvgran av næringsværdi eller styrke eller fordel erholdes derved, men en sikker skade og ødelæggelse kommer alene gjennem bruk av kaffe.

Dette er kun en artikel. Naar saa hertil kommer te og tobak og andre ting der er forbudt i visdomsordet, og som er ødelæggende for ethvert individ, saa vil jeg si til eder, at dersom De Siste Dages Hellige vil holde denne lov av Herren, vil dette bli en stor hjælp for deres timelige frelse, og vil gi dem fordele fremfor den kaffedrikkende, tedrikkende og tobaksbrukende kommune, og vil føre dem frem til maalet, fysisk aandelig og finansiel, fremfor nogen anden gruppe.

Administration til syke.

Jeg skulde like at paakalde eders opmerksomhet, eftersom det har været nævnt, til et andet punkt. Vi tror paa salvelse av de syke og bøn for dem, paa samme tid tror vi at tro og gjerning er nødvendig, for vi er ikke, som vi beskyldes for, nogle fanatikere. Vi anerkjender en dokters dyktighet, som en visdom fra Gud, og er villig til at benytte den, i tilknytning med velsignelserne som vi søker fra Herrens haand i hans bestemte vei. Vi vil ikke, at De

Siste Dages Hellige skal forglemme at det er et privilegium de besidder, da de søker Herren for velsignelser, og som de kan erholde gjennem tro, og ofte vet jeg vi kunde spare os selv utgifter og sygdomsbekymringer om vi kunne ha mer tro og tillid. Ikke saa at jeg vil fraraade medicin, der riktig benyttes, eller doktorens dyktighet; men la os ikke glemme hvad Herren har skjænket os, og om det var beregnet alt det som har været spart gjennem administration fra ældsternes side i at salve de syke og lindre dem, og spare dem der antagelig hadde at betale en regning, om en dokter skulle utføre arbeidet for at kunne tilbakebringe den sykes helbred, vilde dette bringes til en stor sum penge, uten engang at nævne lindring til den lidende. Alene dette princip vil bringe De Siste Dages Hellige fordele fremfor nogen anden inden kommunen.

Tiendebetaling.

Tiendeprincippet er et princip som indebærer nøkkelen til opløsning av den financielle strid som nu findes i verden mellem kapitalisten og arbeideren. Dette er kun en begyndelse kanhænde, av det system eller plan, som vor himmelske fader har git til at løse hans problemer; men jeg vidner til eder, at De Siste Dages Hellige, dersom de betaler en ærlig tiende vil kunne igjennem dette princip fremme staten og omstændigheterne, saa at kirken i det store og hele kunne ta vare paa ikke alene de fattige, men ogsaa at ta vare paa deres financielle omstændigheter. Ved indbetaling av tiende var en stor industri blit spart, og jeg vidner for eder, at om denne industri jeg nu har nævnt, nemlig sukker-industrien, ikke hadde blit spart, det vilde ha været den største financielle ulykke som kunde ha rammet dette vort bjergenes hjem, og det vilde ha tat mange aar at kunne komme over det. Takket være Herren, at en del av De Siste Dages Hellige betaler sin fulde tiende, og at der var midler i kirken til at sikre industrier som har indflydelse paa saa mange av vore folk. Om alle De Siste Dages Hellige vilde betale sin tiende, vilde den financielle styrke av dette folk ikke utsættes for fare, hvad der end maa komme.

Faste og fastofre.

Atter kalder jeg eders opmerksomhet paa det faktum, at Herren har tilveiebrakt en plan for De Siste Dages Hellige, hvorved de kan ta vare paa sine fattige, som ikke koster dem en dollar. Fattige vil der altid være i verden, og de maa altid tas vare paa. Den oplysning vi har mottat, nemlig, at undvære 2 maaltider mat paa den første søndag i maaneden, vil vi motta fysiske fordele og velsignelser igjennem denne opofrelse, og paa samme tid som vi undværer disse maaltider, sparer vi værdien av disse, hvilket De Siste Dages Hellige skulde gi til biskoppen for at ivareta de fattiges tarv i kirken, og om dette princip blev holdt av alle De Siste Dages Hellige, saa meget, at hvert medlem av kirken vilde bidra gjennemsnitlig 10 cents for de 2 maal av 5 cents pr. maaltid, vilde der bli overflødige midler, uten at bruke kirkens tiende til at ta vare paa alle de fattige, og det vilde ikke koste nogen en dollar, og den som har opofret 2 maal, har høstet gavn derav. Jeg bærer vidnesbyrd til eder, at dette er en tid, hvori menneskene vil bli prøvet, om de vil eller ikke, kunne ha makt over kjødet til at imotstaa fristelsen av den onde. Der er en uendelig strid, en strid mellem aanden og kjødet. Jeg tror det vilde være en utmerket ting for enhver av os at vite, hvem er den raadende mester i det hus i hvilket vi bor, faar kjødet sin vilje? Jeg er taknemlig, at der engang i maaneden er en anledning for hver eneste Siste Dages Hellige at demonstrere disse ting. Jeg vet, at da de nærmer sig fastedagen, kjødet vil begynde at si: Jeg kan ikke faste, jeg vil faa hodepine, eller ogsaa bli mat eller syk, eller noget saadant. Vil da kjødet faa sin vilje? Om saa er, da er du kjødet underdanig, da er det tid og anledning for aanden at si: «Ja, jeg vet at du maaske vil faa hodepine og bli syk eller mat, men engang i maaneden vil jeg vise dig, at jeg er mester i dette hus. Jeg raader. Jeg vil ha min vei, du kan ikke ha den.» Det er av viktighet at aanden skulde ha herredømmet og bestemmelsen over kjødet. Nu er tiden og tiden, da hele verden viser sin daarskap og likegyldighet i at opofre og gjøre forbedring for dens eget forstands nytte og gavn, og

om de vil eller ikke vil, ta anledning og frihet at ødelægge legemet ved at gi efter for dets lyster, appetit og krav.

Giftermaal og skilsmisser.

Og saa mine brødre og søstre, med hensyn til familien, da præsidenten læste hvor lav skilsmisseantallet er i denne kirke. Hvor mange medlemmer av kirken indgaar i denne høitidelige ektestand og paatar sig at opdra familier i det uavbrudte og evigvarende samhold? Min sjæl fryder sig ved at vite, at vi har et giftermaalsantal pr. tusind, som er større end nogen kommune paa jorden, og paa samme tid er vor skilsmisseantal lavere. Hvad er det som opsætter og uroliger menneskene i denne tid? Den selvsamme ting, og om De Siste Dages Hellige ikke kunne overholde dette store bud av Herren, men paa samme tid ære det første viktige bud, at mangfoldiggjøre og opfylde jorden, og ikke gi efter for kjødets lyster og behag og egenkjærlige fornøielser, og ikke glemme ansvaret for Guds store lov. Om de blot vilde følge eksemplet, der er sat av deres forældre, og opfylde den lov og avlæsse plikten til den ufødte, og dermed gi dem rettighet og privilegium til at komme og delta med os i jordelivet, og jeg sier, at om De Siste Dages Helliges gutter og piker vil fortsætte og holde fast ved den høie og hellige og ansvarsfulde plikt, da er jeg saa sikker som jeg er sikker paa solens opgang, at tiden vil komme, da dette folk vil bestaa, likemeget hvad ulykker der vil komme, og hvad de overhængende farer baade hjemme og i fremmede land kan bli, likemeget hvordan jorden vil bli rystet og menneskene prøvet og nationerne splittes og tronerne vil vakle, hvordan financerne skal gaa tilgrunde og lovene trodses. Dersom dette folk alene skal overholde disse faa simple principper som Gud har git til dem, da skal de overleve stormen og de skal bli et skinnende lys, verdens haab og dens salt, og maa Gud lade dette ske, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Oversat av Borghild Nylander.

KIRKENS ÆLDSTE MEDLEM I NORGE.

Søster Randine Jensen, medlem av Stavanger gren, er det ældste medlem inden Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige, idet hun er født 12. september 1823 og kunde saaledes feire sin 100-aarsdag sistleden september maaned. Geburtsdagsbarnet feiret sin festdag i nærværelse av slekt og venner der alle bragte hende blomster og lykønskninger i anledning dagen, likesom et stort antal telegrammer blev mottat fra forskjellige steder i Norge. Hun blev medlem av kirken den 18. april 1870 og har hele denne tid været en trofast søster inden grenen. Mens jeg var i Stavanger nu siste gang, benyttet jeg anledningen til at hilse paa hende og jeg syntes, at dette var en sjeldenhet at kunne trykke en 100-aarigs haand. Den gamle søster var meget glad for at jeg avlagde hende et besøk og som en tak for dette sang hun med en tydelig og klar stemme de 2 første vers av salmen: «O Gud, jeg sov saa tryggelig». Hun er nu meget svak og ser og hører daarlig og maa for det meste holde sengen. Jeg vil hermed sende hende en hjertelig hilsen med ønsket om, at hendes livsaften maa bli skjøn, saa at hun snart antagelig kan vandre ind til sin Herres glæde.

A. R. P.

Den som kan føle skam vil ikke lettelig gjøre nogen fortræd.

Den som synder er baade dum og ond.

FRA DRAMMENS GREN.

Blandt Drammens grens medlemmer er det mange der bor spredt omkring i det vidstrakte distrikt og saaledes er avskaaret fra at kunne komme til møterne, om de end saa gjerne vilde. Avstandene er store og flere av søskende er meget gamle. Disse ting i forening hindrer dem saaledes i at faa høre Herrens tjeneres røst, saa ofte som de ønsker. Og under de fortvilede omstændigheter der nu eksisterer, da saa faa missionærer er komne ind i landet, er forholdene dobbelt værre, da de lokale ældster for sit timelige arbeide skyld ikke makter at besøke alle sammen, særlig de der bor længst borte.

Blandt grenens aldre er der særlig to søskende som har opnaaet en høi levealder, og disse bor i byens umiddelbare nærhet og har ofte besøk av søskende og prestedømmet. Broder Wiiger fylder 91 aar nu i februar og hustruen, søster Wiiger, er 89. Begge to annammet Jesu Kristi evangelium for vel 20 aar siden, efter at ha faat kundskap derom paa en meget forunderlig maate. Deres hjem ligger ved Kjellsta stoppested, mellem Lier og Drammen og like ved jernbanen og veien. Et litet velstelt, lunt hjem eier de to gamle. Her bor de i fred for byens larm og tummel, som de som landsens folk ikke liker. Og her har de bod i mange lykkelige aar, som to av Herren stort velsignede personer. Ingen av dem har nemlig været syke en eneste dag i sit lange liv, hvilket de sætter stor pris paa og taler gjerne derom, da de vet fra hvem denne velsignelse er git. Men saa skal der ogsaa letes efter to, der lever sin religion slik som disse ærværdige gamle. De begynder aldrig dagen uten først at ha bøiet sine knæ i bøn til sin Gud og avslutter dagen paa samme maate. Dette burde være til et eksempel for mange, der ikke vurderer bønnens gave paa en saa tilstrækkelig maate. Broder og søster Wiiger har 4 barn, alle sammen i gode stillinger, men ingen av dem har bruk for evangeliet, der paa en slik maate velsigner og tilfredsstiller deres gamle, retfærdige forældre. Dog formaar intet at rokke de gamles tro paa mormonismen, selv ikke deres barns mange vildledende argumenter.

For at glæde de to gamle reiste forstander Ingvald Johansen, ældste Einar Anthonsen, søster Marie Anthonsen og Marie Wold Larsen ut til Lier torsdag den 13. december. Et nadvermøte blev holdt, hvilket er de gamles udelte glæde at kunne delta i. Flere av Zions sange blev sunget til trøst og opmuntring, hvilket glædet de gamle, da de ikke selv kunde læse i bøkerne, da deres synsevne er svækket. Allikevel blandet de sine stemmer med i sangen og særlig da deres yndlingssange blev sunget.

Vi bar vore vidnesbyrd for dem, og til gjengjæld fik vi høre hvordan de selv følte. Det er isandhet opmuntrende at overvære en slik anledning og faa være sammen med personer, der har en meget ældre erfaring fra evangeliet og mere forstaaelse av dets værd, end en selv har. Det er til styrke for det vidnesbyrd vi eier om Jesus Kristus som den levende Guds søn og om ægtheten av Joseph Smiths mission og Mormons Bok. Samtidig er det en stor opgave for os yngre at bringe glæde og hygge til de gamle, der har pløiet livet længe foran os.

Disse gamle paa Kjellsta kom til kundskap om evangeliet paa en forunderlig maate. Det var en sen, mørk høstaften for 23 aar siden, fortalte broder Wiiger os, at der kom en fremmed mand til deres lille hjem og bad om husly for natten, da han var bortvist overalt hvor han hadde spurt om det samme. Disse gamle gav den fremmede ly for natten og blev sittende og prate med ham om evangeliet og Gud. Den fremmede fortalte da paa hvilken maate han var kommet til dem og at han var en utsendt Herrens tjener og bar vidnesbyrd om det evige evangelium, hvilket han tydelig fremla for dem fra bibelen, som han ord for ord citerte og beviste. De gamle forstod snart at dette var deres kaldelse fra Gud selv og fattet tro og fik forstand paa de lærdomme denne fremling fortalte dem, og saa gik der ikke lang tid hen førend de begge lot sig indlemme i Jesu Kristi kirke ved daab. Og, fortalte gamle Wiiger os, nu er dette det eneste jeg har i mine tanker nat og dag, det eneste der er værd at leve for. — Saaledes kalder Gud paa de forutvalgte til alle tider.

Einar Anthonsen Strand.

ANKOMST OG BESKIKKELSE.

Ældste Ole Hansen fra Menon, Idaho, ankom til den norske missions hovedkontor den 14. december 1923 med D/S «Hellig Olav» efter en behagelig reise over havet. Broder Hansen har i julen besøkt sin mor og søskende, der bor i Bossum, Onsø, i nærheten av Fredrikstad, og er nu av missionspræsident A. Richard Peterson beskikket til at arbeide i Drammens gren for en stund.

* * *

Ældste Olaf Vogler er av missionspræsident A. Richard Peterson kaldt og beskikket til missionær i Drammens gren. Han begyndte sin virksomhet 1. januar 1924. Vi ønsker disse brødre lykke i arbeidet og at Guds rike velsignelse maa være utgydt over dem i deres missionsvirksomhet.

Den som eier kundskap om Gud og kundskap om mennesker, vil ikke let begaa nogen synd.

— : —

Den som foruretter sine medmennesker, selv om det bare dreier sig om en øre, er likesaa ond som om han tok hans liv.

— : —

Vær ikke ven med den som bærer en helgens kaape, for at skjule en nars vanskapthet.

KRISTIANIA GRENS SØNDAGSSKOLE.

2. juledags eftermiddag kl. 4 hadde søndagsskolens styre arrangeret en festlig juletræfest for barn og voksne der hadde samlet fuldt hus. Under musikkens toner og barnenes sang marscheredes der rundt den store julegran, der var pyntet med utallige smaa juleblus og flag, der fik børnenes øine til at tindre. Der viste sig ogsaa en liten julenisse paa besøk hos barnene, men grundet kulden forsvandt han straks igjen. — Efterpaa var der bevertning med julekake og chokolade og tilslut en stor pose med forskjellige gode saker i, der blev utdelt saavel til barn som voksne. Et litet program av barnene blev ogsaa fremført, likesom lille søster Hildur Jensen avsang nedenstaaende julesang:

Julen en høitid vi feire saa glade,
vor Frelser Jesus til verden da kom.
Aar 1900 har talt sine dage,
snart vil han komme, og gi sin Dom.

Fattig til verden Kongernes Konge,
i Bethlehem i en krybbe saa trang.
Guds engle sang og forkyndte hans komme
vise fra Østen lovpriste ham.

Lad os da alle forsøke at leve,
op til de bud som vor fader har sagt.
I Jesu navnet vi alle skal bede,
takke for alt han til jord har bragt.

Julehøitiden lad altid os minde,
at ham vi elske og holde hans bud.
Kirke og folk altid vil han velsigne,
lov pris vor frelser og himlens Gud.

Korlæsning for søndagsskolen for januar maaned:
«Vælg idag hvem I vil tjene; . . . jeg og mit hus vil tjene Herren.» (Josva 24, 15).

UNGDOMSFORENINGEN

hadde nytaarsaften arrangeret en smuk festlighet for sine medlemmer med et program av sang, taler og musik, samt nogle omgange rundt juletræet. Der hersket en god og kordial stemning blandt de fremmøtende der ventet paa det nye aars fremkomst, men forinden blev der frembudt chokolade og hvetebrød, der lot til at smake godt. Da klokken nærmet sig 12 blev alt stille, og forventningsfuldt kanske lot man tankerne passere revu, indtil urviseren stod paa minuttet da det gamle aar forsvandt og det nye aar indtraadte. Bøn blev umiddelbart holdt og Zions sange tonede utover forsamlingen. Festen var meget vellykket.

* * *

Ungdomsforeningens motto for aaret 1924:

Vi tror paa aandelig utvikling blandt De Siste Dages Hellige ved familie- og personlig bøn.

Synd — verdslighet.

Verdslighet er et mere avgjørende kjendetegn paa et menneskes aandelige tilstand, end selv synd er det. Synd kan overfalde et menneske pludselig som følge av fristelse, uoverlagt; men senere kan den hates, angres, motstaaes, opgives. Men dersom et menneske føler sig hjemme i verdens fornøielser og i verdenslivet, tilfreds med, at hans aand *har sin himmel i disse* ting, lykkelig over, om de kunde vare evig ved, er saa ikke hans tilstand, art og karakter tydelig merket? Derfor gjør Johannes den klare adskillelse: «Dersom nogen synder, har vi en talsmand», men: «Dersom nogen elsker verden, da er Faderens kjærlighet ikke i ham.»

BARNAS AVDELING

FRA PLOGGUT TIL PROFET.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Morton.

Oversat fra originalen av Borghild Nielsen.

12. Det melchesediske prestedømme gjengis.

Tilsist var oversættelsesarbeidet færdig og engelen Moroni kom for at hente platerne. Han har dem endnu i sin varetægt. Endel av dem, vet du, var forseglet, og de skal ogsaa oversættes engang. Da vil vi faa vite mere om de store ting Herren har utført.

Boken var nu færdig til at trykkes. En boktrykker i New York som het Grandin, sa, at han vilde trykke og binde ind fem tusen bøker for tre tusen dollars. Han fik dette arbeide og Martin Harris gav sikkerhet for betalingen av trykningen.

Joseph reiste da tilbake til Pensylvania til sin hustru Emma. Han fortalte hende hvorledes Herren hadde velsignet ham i hans arbeide, og det gjorde hende meget glad.

Straks efter dette hændte der noget andet merkelig. En dag i juni 1829 var Joseph og Oliver sammen paa et rolig sted og de snakket sammen om Herren, og det store verk han hjalp dem at utføre. Idetsamme stod tre engle for dem. Disse himmelske væsener var tre av Herrens apostle. Det var Peter, Jakob og Johannes. De fortalte Joseph at de var kommet for at bekræfte paa dem det melchesediske prestedømme. Dette vilde gi dem myndighet til at gi haandspaalæggelse for den Helligaands gave. De kunde nu ogsaa organisere den sande Kristi kirke paa jorden igjen.

Peter, Jakob og Johannes la deres hænder paa Joseph og bekræftet ham at være den første ældste i kirken, og Oliver som den anden.

I aaret 1830 utkom Mormons Bok. Den 6. april samme aar holdtes et møte i Peter Whitmers hjem. Endel som var døpte var ogsaa tilstede. Joseph spurte dem om de

vilde anta ham og Oliver Cowdery som deres ledere og lærere. De sa alle ja. Nadveren blev derefter utdelt. Joseph og Oliver la sine hænder paa de som var døpte og bekræftet dem som medlemmer i kirken. Den samme dag blev Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige organiseret.

(Fortsættes).

Hendes billede.

Vi trænger at ha nogen at henføre vore tanker til naar vanskeligheter og tvil kommer paa vor vei. Hvis billede er vi mest ivrig for at bevare? Dette er et umaadelig nødvendig spørsmaal. Svaret herpaa vil utøve en befalende indflydelse over vore tanker, vore bestræbelser og opførsel. Vor avgjørelse herom vil ha den største betydning for os gjennem livet.

David Copperfield blev sat paa gaten i en meget tidlig alder; han blev et utskud i samfundet og var overladt til alle mulige slags fristelser. Men i al hans vandring, gjennem alle hans lidelser, bar han i sit sind — sin mors billede —. Dette hans mors billede stod altid for ham, det var med ham naar han trasket i Londons gater, og naar han vandret gjennem Kents marker, og det holdt ham ren og sterk.

Fra «Juvenile Instructor».

Religion.

Religion er en fordringsfuld ting, thi den maa enten ha første plass i et menneskes hjerte, eller ingen. Den lar sig ikke underordne enhver anden interesse — tilskyndelse eller lidenskap. Den lar sig ikke dele med noget. Den maa enten være menneskets herre, dets store veiledende princip, ellers er den værre end værdiløs.

Fra «Millenial Star».

PROLOG

FREMFØRT I KVINDEFORENINGENS MØTE I STAVANGER

Hver mandags kveld, er os alle saa kjær,
for da kan vi møtes tilsammen her.
Møtes med venner og søskende kjær,
til fælles intresser, og fælles begjær.
Vi ønsker at tjene den høieste Gud,
Hans vilje at gjøre og holde hans Bud.
I stort og i litet, lydig at være,
og altid at vandre vor Frelser til ære.

Naar klokken er otte — ja lidt derover,
vi begynder at synge og Herren lover,
paa barnevis til hans navns pris.
Arbeidet begynder, enhver er pliktig at hjælpe til,
hans lys at sende, til jordens ende,
til hus og hytte, til hjem og hjerte,
at lindre smerte, og tørre taarer,
og bringe sommer og lys og glæde,
til alle, det er det vi vil.
Vi selv det trænger uti vort sind.

Naar saa klokken er ni, ja nær halv ti,
vi sier hvil. Programmet begynder,
enhver det ynder og glad begynder,
sin del deri. Sang vi hører,
det hjertet rører, prologer — oplæsninger,
Deklamasjoner ogsaa, — av baade store og
smaa vi faar. Vi hører klokken er — 10,
og sier alle er fri. Vi takker Herren,
som førte os sammen i harmoni.
Saa trætte iler vi hjem og hviler,
opstaar igjen til fornyet iver.
Slik tiden iler, og snart vi hviler,
for evigt os i Guds Paradis.

Gurine Friestad.

INDHOLD:

Tale av ældste Melvin J. Ballard, holdt paa den 93. aarlige konferanse. — Kirkens ældste medlem i Norge. — Fra Drammens gren. — Ankomst og beskikkelse. — Kristiania grens søndagsskole. — Ungdomsforeningen. — Synd — verdslighet. — Barnas avdeling. — Hendes billede. — Religion. — Prolog.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Kr.a.

OTTO STENERSENS BOKTRYKKERI
KRISTIANIA